

καί έπάνω, μέσα στό νερό έβράχηνεν ό Γιώτας και τό βράδυ τό παγωμένο αέρι τόν κοκάλωσε... Είχε ξυλιάσει σάν πεθαμμένος. Μερικοί στρατιώται τόν έπήραν εις τόν ώμό τους, εύρηκαν πίσω από 'να κοτρώφι ένα «άπάγγειο», τού στρώσαν καί άχυρα και καλαμιές από άραβόσιτο και καθόντουσαν γύρω γύρω, κντάζοντας την άγωνία του, χωρίς νά μπορούν νά τόν βοηθήσουν.

Τόν έτίρωαμε και συνήλαθε. Την άλλη ήμέρα ήταν πάλιν εις τόν δρόμον ασθμαίνων και ιδροκοπών μη δέν προσφάση εις την μάχην. Έκάθησαν καί στρατιώται έπάνω εις τά πόδια του να τόν ξεστώνουν καί άρχισαν νά λένε παραμύθια.

— Ήταν μιά φορά κ' έναν καιρόν ένας Ρήγας και μιά Ρήγισσα. Και όταν είναι ένας Ρήγας και μιά Ρήγισσα τί κάνουν; Τι άλλο, από παιδιά; Άλλά αυτοί δέν έκαναν κατά έξαιρεσι. Πάνε άπ' έδώ, πάνε άπ' εκεί, φέρνον μίγισσες, μάγους, γύφτισσες, γιατρούς και γιατροσόφια. Τίποτε !...

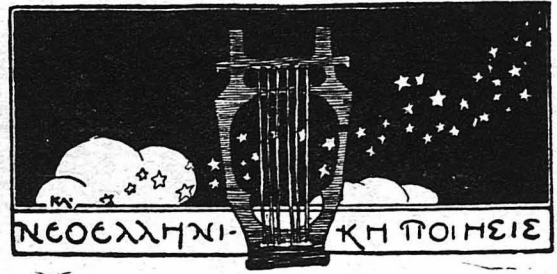
Βρέ Παναγιά μου... Τι θά γίνη ό κόσμος !...

Εύτυχώς ένα πουλάκι έφερε στη Ρήγισσα μιά ήμέρα ένα μύλο.

Τό έφαγεν αυτή και άμέσως έ- γίνηκεν έγκυος ή καιμήνη.

Την στιγμήν εκείνην ήλθεν ό λό- χίας.

— Έμπρός ν' αλλάξουν οι σκο- ποί. Πάρε νά βγής περίπολο...

Ο ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ ΜΟΥ

(Τό ποίημα αυτό τό έγραφε ό άλησμόνητος Α. Λασκαράτος όταν έφθασε σ' άρσενον, δέν συμπραγματίζανται δε στα Στοιχογράφημά του.)

Γιά τόν ογδοηκστό μου
θά φιλέγω τόν έαυτό μου
καί θά κάνω πανηγύρι
πού νά αστράγη τό ποτήρι
μαί... πρόπει νάν τό πω,
έγω κ' άλλος σκοπό.
Σάν ογδοηκοντάσος τώρα,
σέβρομαι πώς είναι κι' ώρα
νά έτοιμάσω τό σακί μου,
γιά τήν αναζούρησί μου,
και θά κάμω ό,τι μπορώ,
πούς άποχαρτισμό.
Θά καλέσω και τή Μοΐσα
νάθη, νάν έκει παρουσά,
γιατί πρόπει και μ' αυτή
κάθε σέση νά λυθί.

— Μοΐσα μου, θάν τής ειπώ,
δέν μπορώ άλλο τώρα κλειώ.
Να', Μουσούλα μου άγαπημένη,
ήθε ό κόμπος εις τό χέρι.
Μ' έπλακόσατ τά γεράματα
μέ βαραίνοντε τά γράμματα,
κι' ειπε, Μοΐσα μου, ποιήμ' ήγειο
νά κρηζήσουμε διαζύγιο.
Πήγαινε ναύρης τό Σουρή,
νά σζήσετε μαζί.
Έκειός έχει και άρθρονιάρ
άπ' όμοιοκαταλήξια.

Κι' έκει μέσα θά παχύνης,
ώστε πού και σό νά γίνης
σά βουτί, μέ περφέρεσι
άφοσάσια κι' ελευθέσια.
Μ' άρ' όρέγοσαι άλλα είδη,
τότε πήγαινε στού Ροΐδη,
όπου εκείος άληθινός,
μάστορας σαυρικός,
και μέ τέγγη κ' επιστήμη,
θά σού κάμη στέση φήμη.
"Αν ποτέ σού έρθη μαγιά
ν' άποτήσης ζωγραφία,
και νά ιδής ζωγραφιστή
τήν εικόνα σου και σό,
πρόσεξε μήν πās στού Θέμου
επειδή εκείνος, γέ μου,
σέ γελάει και σέ κάνει
όσαν άλλο Δελιγάννη.

"Αν θελήσης τέτοιο γλέντι,
πήγαινε στού Προσαλέντη,
γιατί εκείος, κι' άρ' σέ χαίλαση,
νά βοεθί άλλος νά σέ σιάξη,

καθώς γίνεται συχνά
στις εικόνας πού χαίλα.
Μην ποτέ σου βοουλοσθής
νά παροισμοβαλθής.
Μ' άρ' σέ φή τέτοια λειψήρα
τότε γένου Δημαρχία
και θά ξηγς τό φάγομό σου,
στό παρόσημο τού άντιός σου.
Στάς 'Αθήνας ειρ' πολλές
Μοΐσες πλοΐσες και φτωχές.
Μά έσύ την καταδεχθής
μέ φτωχές ν' άναμνήθης
άλλά ναύρης τό' ευγενές
Μοΐσες πλοΐσες, ριστεγγές,
πού φοροδτε ριστεγγό
σώβρακο μεταξωτό.
Μ' έκειές ζήσε σάν κοκόνα,
και τις άλλες καταφρόνα.
Σ' όλα άπάνω, σού συνταίω,
και σ' αυτό ποιά έπιμένο,
νά πασχίσης νά γερής
ή ποιήματα τής Αδής,
όπου τότε νά κρηζήσης,
νά ξεκρηγής, νά κολακηνής,
όλους, όζ τό Βασιλέα,
ός την ύστερη λιβρέα,
και μέ στήγους ός και σό,
σάν έκειοΐς τού Παγγαβί.

Κι' έτσι, νά βοεθής και σό
στην αυτή σπουδαία γραμμή,
μέ τούς κλισιασούς άρχαίους,
τούς Πυθάσους, τούς Τρυταίους.
Κι' από τότε δέ νά ιδής
νά σέ σέβεται ό καθεΐς.
Και νά τόχη νά τιμή τον
τό νά βούισεται μαζί του,
έπώ ζής εις τά γεμένα
όσο βούισεται μέ μένα.

Μά έλα, Μοΐσα μου, άστειλώσουμε,
τά όσα ός τώρα νά τά σόσουμε.
"Ελα έδώ ν' αρχαλιστοΐμε,
και ν' άποχαρτιστοΐμε
μ' ένα φίλημα στό στόμα,
πού στεροΐ στό δίνο άκόμα,
μη δά μέ λιποθυμίες,
μέ λυγιοΐς, μέ αδυναμίες.
"Αλλ' άς ποΐμε μέ άντροική
δυναμόσθητη φωνή,
(κίλαρες, δάκρυα στη μάγνια),
— Μοΐσα μου, έξε γιά νά πάντα!

— Ανδρέας Λασκαράτος

- Τώρα ;
- Τώρα μάλιστα.
- Άδύνατον !..
- Γιατί !..
- Έχουμε κοντζά μου ρήγισσα έτοιμόγεννη και δέν κάνει νά την αφήσουμε στη μέση !..
- Βρέ σήκο άπ' εκεί !..
- Καλέ τι λές ! Νά πάη χαμένη ή γυναικα ! Δέν εινε παΐξε γέλασε ! Κοντζά ρήγισσα 'δω πέρα !..

Πήγαμε τά τουφέκια μας και πήγαμε ! Καθώς γυρίζαμε έμπρός περίπολο, βρήκαμε ένα χθαμαλό σπιτάκι σέ μιά κλίση εκεί τής γής, κάτω από καί δένδρα. Μπαίνομε μέσα 'ήσαν δύο Έλληνες χωρικοί μέ μιά γρηά γυναικα τόσο φοβισμένοι, πού άν τούς έσφαζες δέν θάβγαζες ούτε ένα δράμ' αίμα ! Μās ειπαν πώς εκ θαΐματος σωθήκανε από τούς Τουζοκούς !..

— Είνε έδώ κοντά !
— Έδω άπέναντι εινε στο ρουμάνι !.. (δάσος) Παιδιά μου ό Θεός ό,τι επιθυμείτε νά σας δόση !.. Ν' άγιάσουν τά χέρια σας όπου μάς λευθερώσαν. Χωμά να πιάντε και νά σās γίνεται χουσαφι. Ο Θεός τού 'Αβραάμ και τού 'Ισαάκ τά καλά νά σας χαρίση !

— Άρφησε τόν Θεό τώρα και τά καλά τού 'Αβραάμ και πές μας σού τί έχεις.
— Τραχανά !
— Έχεις τραχανά !.. Είσαι ό Πανάγαθος εν μορφή άνθρώπου !. Άνοιξε τούς ούρανοΐς σου άμέσως και βράσε μας όλίγο, Θεόσταλτε χριστιανέ...

Μετ' όλίγον ό τραχανάς έβραζε ήδονικώς κοχλάζων σάν τύμπανο μαζουνοΐ στρατού που έρχεται... Ούδέποτε ήκουσα μουσική ήχηλοτέραν. Μέσα εις τόν ζεστόν χυλόν, πού μάς ξανάφερε εις την ζοήν, λιημόνησα και την Ρήγισσαν και τόν έπιλοχίαν.

Παρ' όλίγον νά άφαιρεθώ εκεί και νά πνιγή μέσα στον τραχανά και ή ύπηρεσία.
*Έπαινε νά ξημερώνη παιά και έφαγαν γιά νά μέ βροδνε. Άγρώϊς έφώναζεν ό έπιλοχίας.
— Ενόμισα πώς πέσατε σ' ένεδρα.
— Όχι, έπέσαμε σέ... τραχανά !..

Σταμ. Σταμ.

ΤΡΑΜ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αυτή τή φορά, τά φώτα μās έρχονται άπ' την 'Ιαπωνία. Στο Τόκιο, όπως γράφον τά ξένα φύλλα, άρχισαν νά λειτουργούν πού τινος τραμ μοναχά διά τās κυρίας και τās δεσποινίδας. Άφού πρόκειται, φυσικά, περι τού άδοθενός φύλου, τά τραμ αυτά εινε πειδ περιποιημένα άπ' τά άνδρικά και πειδ αναπαντικα. Κόριος λόγος, για τόν όποιον εισήχθη αυτή ή καινοτομία, εινε ότι οι 'Ιάπωνες, μολοντί δέν φημίζονται ως ποιά θερμοΐ άνθρωποι, εν τούτοις τελευταίως έδειχναν στά τραμ ποιά επιθετικές τάσεις άπέναντι τού ώραίου φύλου.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

"Αν ή Μαγδαληνή, ός σό, ώραία ήτο κόρη
Και ήγετο προ τών ποδών τού 'Ιησοΐ νά πόνη
Έκειος την άμαρτωλήν ευθής θά έουχώρει,
'Αλλ' εις δικλοΐν άύασημα ήθελεν όποπέσει,
'Ηδόνάτο και ό Χριστός αυτήν νά άγαπήση
Και συγχωσάρ την γόησαν... εκείος ν' άμαρτήση !

† Δημ. Κόκκος

